

LBRIS

We know
books

Ghislain Devroede

Oricine se poate vindeca

Traducere din limba franceză de
Violeta Ieremie

philobio

Ghislain Devroede

© 2009, 2011, Editions Payot & Rivages.

ORICINE SE POATE VINDECA

Ghislain Devroede

ISBN: 978-630-6614-62-2

© 2026 – Editura Philobia

internet: www.philobia.com
e-mail: contact@philobia.com

Editor: Bianca Biagini

Traducător: Violeta Ieremie

Redactor: Eduard Andrei Vasile, Bianca Biagini

Corectură: Doina Arabela Saavedra Duque

DTP: Gabriela Căpitănescu

Copertă: Cătălin Furtună

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEVROEDE, GHISLAIN

Oricine se poate vindeca / Ghislain Devroede; trad. din lb. franceză de
Violeta Ieremie. - București : Philobia, 2026

ISBN 978-630-6614-62-2

I. Ieremie, Violeta (trad.)

61

CUPRINS

Introducere 5

PRIMA PARTE

Patru povești vindecătoare

CAPITOLUL I. Capul crăpat sau ce i se întâmplă când nu ascultă de corp.....	15
CAPITOLUL II. Rața.....	77
CAPITOLUL III. Secretul sfinxei.....	101
CAPITOLUL IV. Fragmente de autoanaliză corporală.....	117

PARTEA A DOUA

Vindecare sau remisie?

CAPITOLUL V. Procesul de vindecare.....	161
CAPITOLUL VI. Se poate vindeca o boală incurabilă?.....	167
CAPITOLUL VII. Nebunia corpului.....	187
CAPITOLUL VIII. Până și rahatul vorbește.....	193
CAPITOLUL IX. Durerile unui pânțec fără cuvinte.....	207
CAPITOLUL X. Rana fundamentală.....	227

INTRODUCERE

Să te vindeci!

Ah! Să te vindeci...

Cine nu a avut nevoie vreodată să se vindece? Cine nu a vrut vreodată să se vindece? Să te vindeci de o julitură, de o rană superficială, de o răceală sau de o boală banală e de la sine înțeles. Dar problema poate fi mai serioasă. O boală acută. O criză cardiacă. O pneumonie. O hemoragie digestivă. Sau o boală cronică. Ah! Să te vindeci de reumatism! De toate „chestiile“ care îți strică existența... Și care nu se mai termină. Un nenorocit de diabet! Ori problemele de respirație sau un emfizem pulmonar! Sau blestemata de arteroscleroză din cauza căreia te miști atât de încet... Mai rău: cancerul care ar putea reveni... Sau care se tot întoarce și câștigă teren... Și care duce la moarte. Cu medicii care se simt neputincioși. Sau care, înarmați cu puterea cunoștințelor lor, îți spun că vei muri în exact atâtea luni... Doctori, bărbați și femei, total inconștienți de ceea ce înseamnă o profeție care se împlinește singură... Care ignoră faptul că toți medicii, chiar și adepții științei, practică hipnoza fără să știe acest lucru și se scufundă orbește în scientism.

Când ajungi să vrei să te vindeci, ți-ai pierdut deja starea de bine și bucuria de a trăi.

Nu am întâlnit niciodată un bolnav fericit.

Când ești bolnav, te afli în pericol. Majoritatea bolnavilor – nu toți – doresc să se vindece. Și, dacă este posibil, să se întoarcă la starea lor inițială fără a trebui să plângă sau să se întristeze pentru ceea ce, uneori, a fost pierdut pentru totdeauna. În fața unei boli potențial mortale, cum este adesea cancerul, aproape nicio „persoană“ nu vrea să cedeze. Vrea să se vindece. Și să trăiască pe deplin. Fiind convinsă, în tot acest timp, că, din nefericire, s-a îmbolnăvit. Și că, în Occident, în zilele noastre – pentru că nu a fost întotdeauna așa – are „dreptul“ la sănătate fără să-și asume pe deplin solitudinea și responsabilitatea față de propria viață.

Dar nu doar corpul suferă.

Cine nu a suferit vreodată din dragoste? Cine nu s-a întrebat vreodată cum să se vindece? Cine nu a plâns vreodată moartea cuiva drag – un părinte, un soț, un copil, un prieten, o prietenă? Și cine se poate lăuda cu o copilărie idilică, fără nicio suferință? Fără suferințe mici, suferințe mari, suferință imensă? Cu condiția de a accepta să zgârie fațada aparenței – sau să fie forțat să o facă –, fiecare, în mod inevitabil, descoperă, subiacent, un strat de „abandonită“ mai mult sau mai puțin acută, mai puțin sau mai mult cronică, mai mult ori mai puțin închistată. Și, pe acest plan, îmbătrânirea inevitabilă implică posibilitatea unei anumite fertilități. Când devine clar că rămân mai puțini ani înainte decât în urmă, confruntarea cu ceea ce a fost negat sau renegat pare din ce în ce mai greu de evitat. Unele persoane care nu au crescut niciodată cu adevărat decât în corpul lor ajung, pe măsură ce timpul trece inevitabil, înapoi „în copilărie“, adică dând naștere – sau, cu alte cuvinte, lăsând să se arate – copilul care a fost întotdeauna sub masca lor de adulți. Dar alții, dimpotrivă, se maturizează ca un vin bun și, în timp, dezvoltă o înțelepciune care radiază în jurul lor, acesta fiind rezultatul încercărilor, experiențelor și al schimbărilor de personalitate și de comportament.

Atunci când ne îmbolnăvim din cauza unei suferințe fizice sau de tristețe, nu suntem singuri pe pământ. Mai mult decât legați, suntem îndeobște conectați. Trăim în triburi, într-un context social mai mult sau mai puțin restrâns. Cu o probabilitate mai mare sau mai mică de a fi ajutați, în funcție de perioade, culturi și societăți. Atunci vine timpul în care putem împărți.

Și ne lăsăm îngrijiți...

Ca să ne trezim în fața primei capcane. Majore. Un hău. „Ai grijă de mine!“ Precum un copil mic de care, în sfârșit, s-ar ocupa niște părinți buni. Care l-ar hrăni și l-ar sprijini cu tăria unui baston invizibil. Cu un sistem de sănătate paternalist ce exclude orice veleități de analiză, de responsabilitate individuală sau de autonomie. Cu o neînțelegere totală a faptului că toate durerile vieții sunt legate una de alta, în șir indian, precum vagoanele unui tren condus de locomotiva vieții. Și că, prin urmare, orice durere trezește răni din trecut, nevindecate. Căutând să te îngrijești, te cauți pe tine, de fapt.

Să te îngrijești... Să te vindeci...

Să te vindeci? Dar de ce să te vindeci? Despre ce este vorba? De un act în sine? De un proces? De o stare? A îngriji nu înseamnă, într-un fel, a iubi? Și a se vindeca nu înseamnă, dincolo de plăcere, de fericire, a-și regăsi pofta de viață?

Prin titlul acestei cărți, *Oricine se poate vindeca*, se înțelege că orice individ are capacitatea de a se vindeca. Pentru că vindecarea este un proces de integrare, de unificare. Devii tu însuși.

În această carte, vreau să fiu martorul, un martor privilegiat, a patru ființe umane pe care le consider mai mult decât „persoane“. Când i-am cunoscut, cele două femei și cei doi bărbați erau bolnavi, apoi s-au vindecat. Nu numai că nu mai sunt bolnavi, ci au dobândit pe drum, ținându-se de mână, așa spune metaforic, o calitate a vieții, o stare de bine, o fericire incomparabilă cu cea pe care o cunoscuseră pe timpul bolii. Potrivit Organizației Mondiale a Sănătății, sănătatea

înseamnă mai mult decât absența bolii. În cazul acestor bărbați și femei, am fost martorul privilegiat al unei transformări de-a lungul timpului, pentru că, din medicul lor, cu puterea inevitabilă pe care această profesie o implică, am devenit tovarășul lor, egalul lor, după care am făcut un pas înapoi pentru a nu le trasa în niciun fel calea lor unică și incomparabilă. Desigur, am modificat puțin povestea pentru a le respecta intimitatea.

Am să prezint mai întâi povestea lui Danielle, care s-a vindecat de o boală considerată incurabilă. Boala Crohn este o boală inflamatorie a intestinului descrisă în urmă cu aproape un secol și pentru care încă nu există tratament. Deoarece se știe că revine „aproape” întotdeauna, chiar și după o intervenție chirurgicală, și nici bolnavii, nici medicii nu suportă angoasa incertitudinii, confundăm „aproape întotdeauna” cu „întotdeauna”. Iar Danielle ne-a contrazis. Și dacă nu pretindem că viața este o boală care se va încheia cu moartea, ea are dreptate, și nu noi care am putea să o împingem de la înălțimea puterii noastre de oameni de știință și de medici la realizarea automată a predicțiilor, decretând că într-o zi sau alta boala ei va reveni.

Apoi am ales să spun povestea vieții lui René, care a fost operat de cancer de colon și care s-a transformat într-un „tânăr” de aproape 70 de ani plin de viață și de entuziasm. Cancerul este semnul că organismul a luat-o puțin razna, deoarece celulele canceroase acaparează treptat subiectul bolnav. Dar ar fi o altă formă de nebunie să crezi că această boală este un parazit, un vampir, un străin, fiind intrinsec legată de subiectul care îl găzduiește. „Doctore, nu eu mor, ci cealaltă”, îi spune o femeie care va muri de cancer la sân psihologului său, Michel de M'Uzan. De aceea nu-mi place expresia „învinge cancerul” sau toate sloganurile care transformă o astfel de parte a individului suferind într-un dușman de înfrânt.

A treia poveste este cea a Vanesei, care, de când a născut primul copil, suferă de teribile dureri anale și nimeni nu găsește cauza. Du-

rerii care i-au distrus viața personală, familială și profesională. Pentru mulți oameni, anusul este o zonă tabu; nu se vorbește despre el, cu excepția sex-shopurilor. Și acest tabu se reflectă în sărăcia deplorabilă a publicațiilor științifice despre patologii anorectale. Secretul sfinxului Vanessa era ascuns, din gelozie, în partea ei dorsală, la fel cum folclorul popular a născocit că intrarea în camera comorii a Marelii Sfinx de la Giza era în anus. Când Vanessa a descoperit numeroasele secrete care s-au petrecut în familia ei de-a lungul mai multor generații, anusul ei s-a liniștit. Durerile au dispărut.

Urmează o prezentare a gândurilor și a vieții lui Jacques, care suferă de dureri abdominale cronice severe și persistente. Un exemplu tipic de colopatie funcțională, o patologie des întâlnită care afectează 20% din populație și pentru care niciun medicament nu este mai eficient decât placebo, dar care răspunde la hipnoză și psihoterapie, așa cum au demonstrat mai multe studii riguroase. Jacques m-a provocat să-l „vindec” fără să-mi dea nicio șansă de a-l „îngriji”. Fiind psiholog și lucrând în domeniul comunicării corporative, era plin de mecanisme de apărare venind din cunoașterea psihicului. M-a folosit în mod literal. Și eu l-am lăsat. Se mulțumea să scrie. Și m-a pus să citesc ce a scris. Ca să pot auzi ceea ce nu-mi spunea și doar subconștientul său știa.

În a doua parte a cărții de față, m-am gândit *a posteriori* la evoluția acestor două femei și a celor doi bărbați de-a lungul bolii lor. Sănătatea nu este o stare de stagnare, ci o persistență armonioasă prin schimbare. Iar fericirea este creșterea împlinită prin schimbare. Iubirea permite schimbarea în continuitate. Așa că am încercat să evidențiez procesul de vindecare prin care au trecut. Nu numai că au încetat să mai fie bolnavi, în sensul tradițional al cuvântului, prin unele modalități bine cunoscute științific și altele încă necunoscute, dar, mai presus de toate, au devenit în mod clar mai fericiți. Danielle a reușit performanța să se vindece de boala Crohn, vindecare confirmată

15 ani mai târziu de un medic specialist. Dar a dezvoltat și un cancer care a condus-o mai departe în viață, determinând-o să-și rezolve probleme existențiale și mai fundamentale. René trăiește, în sfârșit, în carne și oase, întrupat sexual așa cum nu a fost niciodată și și-a dorit dintotdeauna. Vanessa, odată ce a aflat de unde provine, a devenit multiorgasmică, prin penetrare, cu același soț. Și a mai avut doi copii cu el. De data aceasta, fără durere. Cât despre Jacques, el este pe calea cea bună și nu mai are dureri de burtă de câțiva ani. Cred cu tărie că poate să se vindece cu adevărat. Și să trăiască, mai degrabă, decât să supraviețuiască.

Mai cred, de asemenea, că abordarea care i-a inspirat pe acești doi bărbați și pe aceste două femei poate hrăni creativitatea fiecăruia dintre noi pe măsură ce trecem prin viață.

O metaforă frumoasă este prezentă în cercurile orientale. Un meditator de lungă durată urcă pe munte pentru a merge la un maestru cu care visează să lucreze pentru a crește și mai mult. Drumul este lung și obositor. Plouă. El ajunge, dar înainte să intre, își lasă cizmele și umbrela afară. Profesorul îl întâmpină cu amabilitate.

— Ce aștepti de la mine?

— Trebuie să mă maturizez. Să devin bărbat. Vrei să fii maestrul meu?

— Unde ai lăsat umbrela? La stânga sau la dreapta pantofilor?

— ...?

— Spune-mi, te rog. În stânga sau în dreapta?

— Chiar contează? E un detaliu!

— Nu, nu, întrebarea mea nu are nimic banal. Întoarce-te și meditează timp de zece ani. Apoi vino din nou la mine...

Lipsa de atenție la detalii. Lipsa de prezență în momentul respectiv. Lipsa de conștientizare. Calea către vindecare trece prin introspecție, și nu prin căutarea unui ghid, chiar și a unui doctor. Exact asta ne arată următoarea fabulă. Un tânăr occidental visează să-și

întâlnească maestrul care stă departe, în India. Tânărul muncește din greu pentru a face rost de resursele financiare necesare unei asemenea călătorii. Atunci când îl întâlnește pe „maestru“, izbucnește în lacrimi. Pe cât de multă fericire, tot pe-atâta suferință acumulată înainte de punctul culminant al căutării sale.

— Care este cauza atâtor necazuri?

— Stăpâne, în sfârșit, te întâlnesc! Am așteptat atât de mult timp! Alături de tine, voi putea să mă vindec. Tu vei fi salvatorul meu!

— Ce păcat! Ai muncit atât de mult... Ai mers atât de mult ca să vii să mă vezi. Întoarce-te acasă, acolo vei găsi răspunsul. Anul acesta, lucrurile se întâmplă la tine în țară.

Nu există substitut pentru călătoria interioară. Iar aceasta este una lungă. Adesea, foarte lungă. Potrivit tradiției orientale, nu poți pretinde că te dedici practicii Zen dacă nu ai făcut-o timp de treizeci de ani. Dar ei mai afirmă că iluminarea se întâmplă atunci când te împiedici de o piatră, iar de aici rezultă necesitatea de a renunța complet. Necondiționat. Nu „la“ cineva, ci, „cu“ cineva, „la“ tine însuși. Cu suficientă încredere în această altă persoană pentru a nu-ți fi teamă că ar putea profita de tine într-un moment de intensă vulnerabilitate.

Bolile trebuie puse în cuvinte. Iar corpul nu minte niciodată...

LBRIS

We know
books

PRIMA PARTE

Patru povești vindecătoare

CAPITOLUL I

**Capul crăpat sau ce i se întâmplă
când nu ascultă de corp**

Francis a vândut casa părintească după moartea tatălui său. Rămas văduv, acesta locuise acolo timp de douăzeci de ani după dispariția soției sale, o pierdere pe care nu o acceptase niciodată pe deplin, chiar dacă încercase, fără prea mult succes, să lege câteva relații cu alte femei. Francis a devenit un pic tatăl tatălui său în timpul acestui proces de doliu. Astfel, știa că își îndeplinea o misiune pentru care fusese desemnat încă din copilărie.

Tatăl său era medic generalist. Era evident pentru el că fiul său va deveni la fel. Francis a avut nevoie de mult timp pentru a înțelege că nu și-a trăit viața lui, ci pe cea a tatălui său. Această conștientizare l-a transformat și l-a propulsat în viață. Adevărata viață. A încercat să se apropie de tatăl care îmbătrânise tare, așa că era prea târziu... Conștientizarea fiului său nu făcea decât să-l irite. Într-o zi, după o violentă criză de furie, a murit de infarct.

Francis, care locuia departe, s-a întors pentru înmormântare. Nu își permitea să piardă timp, ci trebuia să se ocupe imediat de succesii-

une. Cabinetul său medical îl aștepta. Nu i-a venit deloc greu să vândă sau să arunce obiectele din casă. Nu a simțit nicio tristețe.

Pe de altă parte, în timp ce făcea ordine în actele tatălui, a descoperit aspecte ale vieții acestuia de care nu avea habar. În mod special, atenția i-a fost atrasă de un cufăr mare din podul casei. Un pachet de scrisori legate cu un șnur verde trona deasupra. A început să citească scrisorile una câte una, în ordinea în care fuseseră aranjate. Era vorba de un schimb de scrisori între o pacientă și tatăl lui, care fusese medicul ei la acea vreme.

La ora opt dimineața, stăteam pe un pat de spital, așteptând ca doctorul să vină pentru a discuta o posibilă operație. Îmi fusese recomandat un medic, pe care îl schimbam cu o zi înainte cu un altul. Ceva mă determinase să mă duc la cel despre care se spunea că este un nonconformist. Trebuia să insist să schimb medicul. Nu aveam nicio idee în ce consta latura lui rebelă, dar urma să aflui în curând.

Ușa încăperii se deschide și intră o echipă condusă de un bărbat cu o constituție impunătoare. E greu de descris ce energie emană. Un fel de putere. E clar că e obișnuit să dețină controlul. Poți simți acest lucru. Umples încăperea care, deodată, se micșorează. Mi-aș dori să pot să dispar. Omul ăsta mă impresionează. Mă întreb dacă îmi voi regreta vreodată alegerea. El se uită în dosarul meu și timpul trece greu. Aștept cu respirația tăiată. Mă simt de parcă aș fi în sala de judecată.

— Așadar, ai dori să te operezi? De ce?

— Sufăr de boala Crohn. Aș dori să pot scăpa de această bucată de intestin care mă doare atât de tare și mă împiedică să trăiesc.

— Ce vârstă ai?

— Treizeci și cinci de ani.

— De când ai această boală?

De ce mă tutuiești? Mă calcă pe nervi. Nu mă simt respectată. Am impresia că mă tratează ca pe o fetiță.

— De la vârsta de 20 de ani.

— De ce ai putut să trăiești cu boala timp de 15 ani și te-ai hotărât brusc să faci o operație? Ce chirurg ai vrea să chem să te consulte?

Am început să-mi regret alegerea... Nu va fi ușor...

— Tata a murit recent de cancer de colon. Au urmat o mulțime de probleme care m-au făcut să fiu foarte nervoasă. Și, totuși, mi-e teamă că aș putea urma același drum și că aș putea avea și eu cancer. Nervozitatea îmi afectează intestinele. Mereu mă doare burta. Stau tot timpul pe wc.

— Ce probleme?

— Sunt cea mai mare din familia mea. Mama mea este invalidă de 15 ani. Nu mai poate să-și asume responsabilitatea față de familie. Așa că totul depinde de mine. Am patru surori, cu vârste cuprinse între 17 și 30 de ani. Trebuie să fiu disponibilă pentru ele. Întotdeauna am fost responsabilă pentru frații și surorile mele. Și apoi mai este și propria mea familie. Soțul meu și cei doi copii ai mei au nevoie de mine.

— Și de tine cine are grijă?

Aproape izbucnesc în plâns. Simțeam că mă abțineam să nu plâng încă din momentul în care intrase în cameră.

— Nu am nevoie de nimeni care să aibă grijă de mine! Sunt capabilă să mă descurc singură! Am 35 de ani! Nu mai sunt un copil!

— Sigur, ești capabilă de una singură, ești capabilă să te pui în starea în care te afli, sigur că da.

Lacrimile îmi curg acum.

— Nu am nevoie de nimeni să-mi facă morală. Nu vreau decât să fiu operată ca să pot avea grijă de familia mea.

— Cu toate acestea, surorile tale au vârsta la care pot să aibă grijă singure de ele, nu crezi? Faci parte dintre acele femei care trebuie să gestioneze viața altora pentru a-și da un sens vieții lor...